

Horatius

Öfversättning af Horatii XIII. Ode

Tryckt uti Kongl. tryckeriet, Stockholm 1760.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/Horatius/titlar/HoratiiXIIIOde/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2393467-faksimil>

LIBRARIUS

ODE

Klaus. Prof.

Lat.

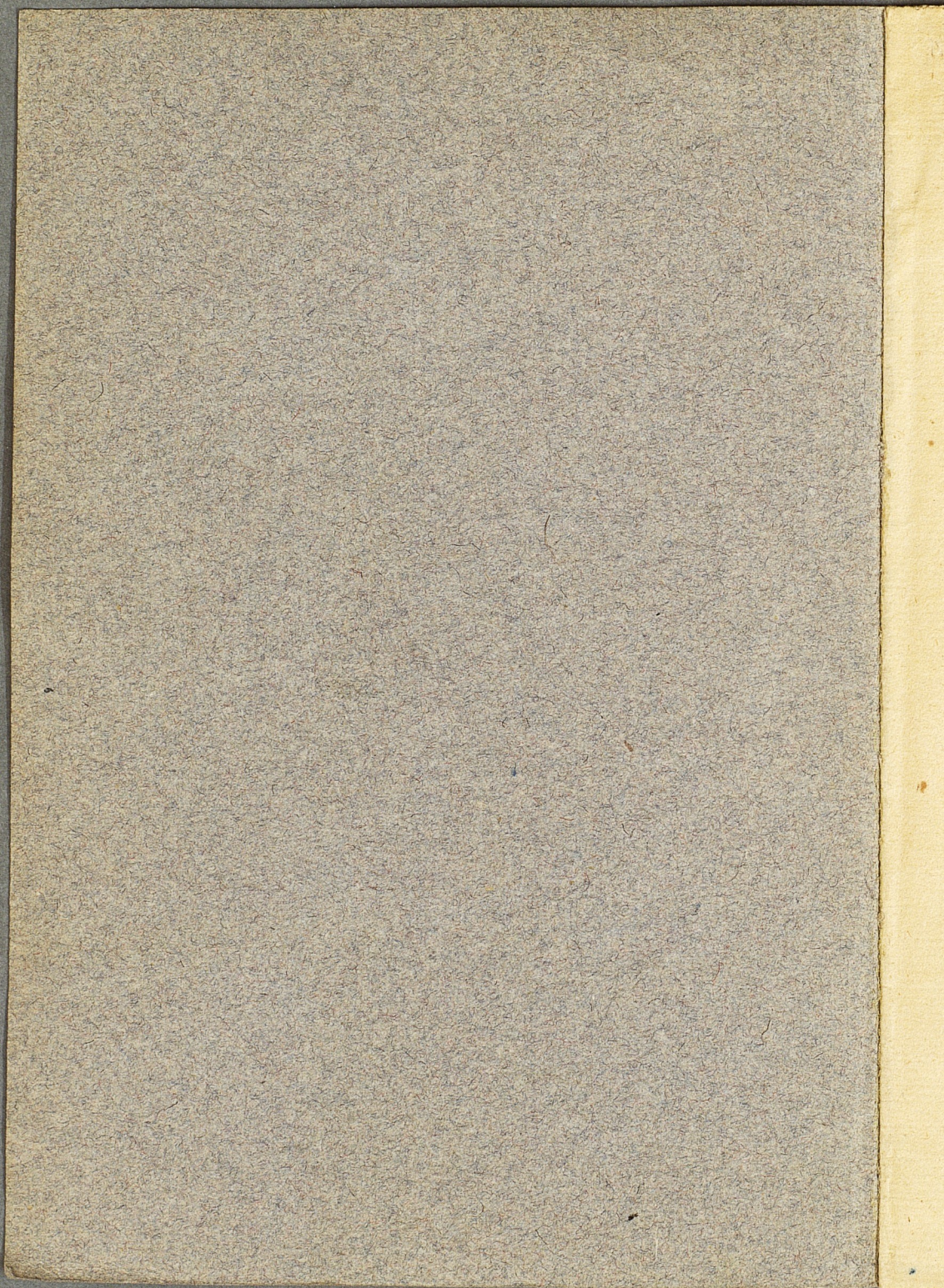
overseas

(Br)

1700-1829

1760

*Klass frif
Lat. Ofvers
(B.)*

*CARMINA
1700-1829*

ÖFVERSÄTTNING

AF

H O R A T I I

ausmittqml
HOCH XIII. ODE. *M*

Ofvers. af Heds. Chark. Nordenflycht

STOCKHOLM,

TRYCKT UTI KONGL. TRYCKERIET.

1760.

ÖVERSTÄLLNING

AF

HÖR TILL

Imprimatur.
N. v. OELREICH.

STOCKHOLM

TRYCKT ÅT HERRN O. OELREICH

1860

*Til Fru Grefvinnan E.D.****

Det är icke Din födsel, Dit Høga stånd, eller de förmåner, som plåga följa den utvärtes lyckan, som upväckt vörtnad för Dig i mit sinne.

Det är en verkelig Dygd, en sann Ära, en oförstöld godhet, som allena äga magt öfver Hjertan: som utan lyckan gör en Menniska stor, som med lyckan göra henne både stor och älsk-värd.

At trotsa motgång, förakt, brist, sorger och olyckor, är Hjelte-dygd; At mit i Ärans sköte, i öfverslöd och medgång, vara mild, ödmjuk, from och välgjörande, är icke mindre Ädelmodigt.

Deffe egenskaper göra Dig Dyrbar i mina ögon, ty de äro Dina egna, och lyckan hafver i dem ingen annandel, än at sluta dem i full dag.

Du är född af gammal och förnäm Ätt, men det är en mindre förmon, än at vara född med et godt hjerta. Ödet har deri gjort Dig lyckeligare, än många af Dina likar, för hvilka Dygden är besvärlig, och blir således hos dem ej annat än tvång, eller förställning.

Du äger rikedom, men det är en större skatt, at förstå nyttia den rätt; Du visar Dit Køn,

huru man äfven i Høgt stånd, på värdigt sätt kan vårda sig om Hushållning. En nedrig karghet, et obetänkt slöseri, hatar Du lika.

Du lefver i den stora Verlden, Du är född i och til den, men det vore en ringa glans, om Du ej prydde Dig sielf med tåcka och otvungna seder. Du förkastar den nya befehnaden, som tror sig efterapa den rätta, och blir derigenom et så olyckeligit missfödsel i våra samqväm, at den skråmer och bortjagar både nöjen och förnuft, sedan den förbytt ädel frihet i värdslösket, uphäfvit all inbördes höflighet, och äggat dårarne af bägge Könen, at tåsta med kvarannan i nåsvis fräckhet.

En tvungen tyflet, et fjälligt prat, en nedrig högfärd, sielfsvåldiga åthäfvor, slata löjen och det ilskena tadlet, äro i Dina ögon så föraktelige som i deras egen grund.

Aldrig har Du ännu gifvit falskheten offer och budit Din Vän i Dit hus, för at öfverbopa honom med öfverlagt förakt, eller tvungit en sann förtienst under Dit tak, för at utställa den til ålådije för narrar.

Du är värd at åga vänner, ty Du sönderfliter icke deras ryckte; Din vänskap bytes icke vid hvar klockslag, Dit sinne är icke likt en Arlequins råck, och Du misunnar icke Dygdens dyrkare at rätt kännas och äras; Derföre äro de Dig tilgifne.

När

När Du blandade Dina tårar, med en dyg-
dig lidande, när Du dömde om värde och gäf-
vor utan afvund och smickran, vant Du hier-
tan, okända vänner, som vörda Dig så länge
de andas.

Tillåt en af dem, at tilägna Dig denna
Sången. En Romersk Diktare, som var ringa
til härkomst, och mindre gynnad af lyckan, men
hade Kejsare och de största i Rom til vänner och
dageligt sällskap, har längesedan sungit den, med
allmänt bifall.

Det har blifvit ansedt, som et värdigt ar-
bete hos alla höfsade folkslag, at väl kunna tolka
de gamlas skrifter. Se här et försök deraf. An-
se det med ynnest. Ämnet och tankarna måste
behaga Dig, ty oskuld, dygd, förnöjsamhet, det
menckliga hiertat och hela fåfängligheten äro här
med styrka målade.

Förlåt, at den handen, som upofrar Dig
detta, blifver okänd för Dig. Du är för ädel-
modig, at tyda det til sidvörtnad, som är en
billig granlagenhet. Tadlare skola nu icke säga,
at smickran eller någon slags egenyttig affikt fört
min penna; mitt upsåt härmed är endast at gif-
va dygden det offer hon förtienar. Jag är ej
mån om at synas, eller at låna främmande glans;
nögd med få vänner, undflyr jag både den stora
verldens buller, och de nedrigas tomma sällskap,
och begär ej annan vinst, än at kunna, om mö-
jeligt är, öka et ögnableck Ditt ädla nöje. (ODE

O D E

TIL GROSPHUS.

Horatii II. Bok. 13:de Ode.

En Siöman stadd på hafvets yta,
 När Vådren sammanfvurne ryta,
 När Mörker täcker höljans famn,
 När Svarta Målnet Mänen döljer
 Och Seglarn ingen Stierna följer,
 Sig önskar hinna hvilans hamn.

Det är det lugn som Thrasen söker
 När han i Krig sin vildhet öker,
 Det är hvad Meden efterfar
 När han beprydd med kogret löper.
 Men Daphnis*, man för guld ej köper
 Den ro, som sinnet icke har.

Den kan med purpur icke ärfvas,
 Med ädla perlor ej förvärfvas,
 Ej vinnas med den största skatt.
 Den Vakt som Drotten våg bereder
 Slår ej de grymma lustar neder,
 Som qvälja sinnet dag och natt.

Den kan ofs ej från oro taga,
 Och de bekymmer undanjaga
 Som under gyldne taken bo;
 De samlas der, at sinnet tåra;
 I vållust, skatter, glans och åra
 Du fäfängt söker sinnets ro. Men

* I Originalen står Grosphé i hvilket ställe man fatt
 Daphnis som faller lättare i Vers.

Men lycklig den sin åtrå böjer,
 Som vid et litet bord sig nöjer
 Med sina ärfda kår i frid,
 Af ingen fruktan den förskräckes,
 Ur föta hvilan icke våckes
 Af någon håftig sinnes frid.

Hvi vil man långt sin åtrå sträcka
 Ofs skal ju mullen snart betäcka?
 Hvad gagnar trålar, guld och ståt;
 Du kan dermed ej bördan håfva
 At under andra himlar svåfva,
 Hon följer dig som skuggan åt.

Hvad batar dig för vådren drifvas;
 At ej i Fosterlandet trifvas,
 Kan någon dödlig fly för sig?
 I skeppet det du hårligt rustar
 Din oro och de vilda lustar
 Gå med om bord, at qvälja dig.

I alt vårt väsend de sig blanda
 Med större fart än Vådrens anda
 Som skingrar Målnet i sit lopp.
 Som Hiorten i sin flyckt ej hvilar,
 En fåfång omförg med dig ihlar
 Och hinner dig på vågen opp.

Det glada sinnet sig ej plågar
 Hvad hånda skal ej efterfrågar,
 Af lifvets fötma nyttan drar:
 Den visa skapar sielf sit nöje
 Och lindrar med förnuftigt löje
 Hvad bittert, lifvet med sig har.

Achil-

Achilles som til åran haftar
 En tidig død i stoftet kaftar
 Når Tithon långsamt tynar af.
 Den magt som stiftat tidens lagar
 Tør lægga det til mina dagar,
 Som han ditt øde icke gaf.

Kring dig Siciliens hiordar beta
 Och hundra flockar grødan leta,
 Ditt øra fylls af hånstares gny,
 Som straxt af skogens genliud svaras
 Och stå tilreds i span at paras,
 At sedan ut åt fälten fly.

Dig en förträfflig ull betäcker,
 Som med sin lenhet undran väcker
 Och Africaniska Purpurns glans.
 Jag åter feck uti min åga
 En gnista af den Skalde låga,
 Som hos de gamla Greker fans.

En billig lott så lyckligt delar,
 Han gaf mig det, som mången felar,
 At nöjas under låga tak:
 At lyckans nåd ej eftertrakta:
 At med en stilla själ förakta,
 Den arga hopens dumma smak!

